

РЕШЕНИЕ

№ 3409

гр. София, 25.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 66 състав,
в публично заседание на 09.05.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елка Атанасова

при участието на секретаря Кристина Григорова, като разгледа дело номер **1206** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/.

Образувано е по жалба на А. Л. Х. от [населено място], подадена чрез адв.И. З. от САК, против Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 157/15.01.2023г., издадена от З. В. К. - младши автоконтрольор в 03 група в СДВР-отдел „Пътна полиция“, с която на основание чл. 171, т.2а, б.“б“ от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/ му е наложена принудителна административна мярка /ПАМ/ -прекръпяване на регистрацията на МПС за срок от 6 месеца и са отнети документи – СРМПС и два броя регистрационни табели с [рег.номер на МПС] .

В жалбата се твърди, че оспорената заповед за прилагане на ПАМ е необоснована и постановена при съществени нарушения на закона. Навеждат се доводи, с които се оспорва заключението за наличие на алкохол в организма, а именно, че жалбоподателят е приел лекарство за силна болка с концентрирано съдържание на водно-етанолов спирт 60-65%, което е довело до отчитане от техническото средство - дрегер, на 0,89 промила алкохол при извършената проверка. Посочва, че въпреки навременното посещение на здравно заведение за даване на кръвна проба, лекарят, поради многото пациенти и забавянето на приемане на жалбоподателя, е попълнил документ , в който е отразил невярното обстоятелство, че „пациентът отказва да даде кръв за изследване“. Иска се отмяна на наложената принудителна мярка.

В съдебно заседание жалбоподателят, не се явява, не се представлява. Представя

писмени бележки, в които по отношение на съдържанието на Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) № 834003 поддържа, че текстовото описание на нарушението не съответства на нормата на чл.5 ал.3 т.1 от ЗДвП, вкл. не е уточнено какво точно МПС е управлявал, при което е бил възпрепятстван да разбере в какво е обвинен и да организира защитата си. Моли за отмяна на оспорената заповед, като издадена въз основа на опорочен АУАН.

Ответникът – младши автоконтрольор в 03 група в Столична дирекция на вътрешните работи, отдел „Пътна полиция“ – редовно уведомен, не се представлява, не изразява становище по жалбата.

Софийска градска прокуратура – редовно призована, не се представлява и не излага становище по жалбата.

Административен съд – София-град, Трето отделение, 66 -ти състав, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

Със заповед за прилагане на ПАМ № 157/15.01.2023 г., издадена младши автоконтрольор в 03 група в Столична дирекция на вътрешните работи, отдел „Пътна полиция“, на жалбоподателя А. Л. Х. е наложена принудителна административна мярка – прекратяване на регистрацията на МПС за срок от 6 месеца и отнемане на документите: Свидетелство за регистрация на МПС и два броя регистрационни табели с [рег.номер на МПС] , на основание чл. 22 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН) и чл. 171, т. 2а, б. "б" от ЗДвП. Като фактическо основание за издаване на заповедта е посочено обстоятелството, че е съставен акт за установяване на административно нарушение (АУАН) сер.ГА № 834003 от 15.01.2023г. от М. С. Д. на длъжност мл. Автоконтрольор в 03 група в Столична дирекция на вътрешните работи, отдел „Пътна полиция“.

Приложен е посочения АУАН, като от съдържанието му се установява, че е извършена проверка на 15.01.2023г. в 22:30 ч. в [населено място], по бул. Ч. връх, с посока на движение от ул. Златен рог към ул. Л., при която е установяно, че жалбоподателят Х. управлява личния си лек автомобил „Волво ХЦ 60“ с регистрационен [рег.номер на МПС] . Автомобилът е спрял срещу № 32а и при извършена проверка за алкохол с техническо средство Алкотест Дрегер 7510, с номер ARDM-0224, проба № 487, направена в 22,34ч. на 15.01.2023г. уредът е отчел 0,89 (нула цяло осемдесет и девет) промила алкохол в издишания от водача въздух. Посочено е, че пробата е показана и видяна от водача. Издаден е талон за медицинско изследване № 086483 за МБАЛ „Св. А.“, връчен на Х. в 23.15 часа /л.24/, видно от собственоръчно поставения подпис от водача. В талона за медицинско изследване, връчен на Х. на 15.01.2023г. в 23.15 часа, е посочено, че трябва да се яви в МБАЛ „Света А.“ [населено място] до 40 минути от връчването на талона.

По делото е представен протокол за медицинско изследване и вземане на биологични проби за употреба на алкохол и наркотични вещества иби техни аналози /л.25/, в който е посочено, че по данни на изследвания, същият е употребил – вид алкохолна напитка-бяло вино, 300 мл, около 21.00 ч., както и че е употребил лекарствени продукти през последните 24 часа-престариум и биогама по повод артериална хипертония. Посочено е, че медицинското изследване не се е извършило, т.к. пациентът е отказал да даде кръв за изследване на съдържание на алкохол. Представен е Лист за преглед на пациент (л.19), в който е отразено че А. Х. е постъпил в МБАЛ „Света Анна“ АД на 15.01.2023г. в 23.50 часа и е напуснал в 00.30 часа на 16.01.2023г.

, за вземане на алкохолна проба, като в раздел „А.“ е посочено, че „отказва да даде кръв“.

С оглед позицията на жалбоподателя в жалбата и отразеното в протокол за медицинско изследване и вземане на биологични проби за употреба на алкохол и/или наркотични вещества или техни аналози от 15.01.2023г. на Спешно отделение на УМБАЛ „Св. А.“ – С., както и предвид разпоредбата на чл.13 от Наредба № 1 от 19 юли 2017 г. за реда за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози, съдът е изискал информация от ръководителя на Спешното отделение на УМБАЛ „Св. А.“ – С. за датата и часа на явяване на жалбоподателя А. Л. Х. в здравното заведение, отразени в амбулаторния журнал, номера и датата на издаване на талона за изследване и контролният орган, който го е издал, както и дали отказа на лицето да бъде изследвано, е отразен от медицинския специалист в амбулаторния журнал на лечебното заведение, като се изпрати и заверено копие от съответната страница на журнала за 15.01.2023г. В изпълнение на разпореждането на съда, на 24.04.2023г. с писмо с вх.№ 15712 е представена исканата информация и документи. От вписванията в амбулаторния журнал се установява, че жалбоподателят Х. е посетил здравното заведение в 23.50 часа на 15.01.2023г. и го е напуснал в 00.30 часа на 16.01.2023г. В колона „Забележка“ от журнала е вписано „П..за алкохол. Отказва алкохолна проба“.

Към преписката е приложен Акт за установяване на административно нарушение № 834003, в който е изложена същата фактическа обстановка, както и в оспорената заповед. Като доказателство по делото е приета заповед № 81213-1524 от 09.12.2016 г. /л. 31/ на министъра на вътрешните работи, издадена на основание чл. 165 от ЗДвП и чл. 33, т. 9 от ЗМВР, с която е определил контрол по ЗДвП да се осъществява от Главна дирекция „Национална полиция“; Главна дирекция „Гранична полиция“ – в района на аерогарите и ОД на МВР и СДВР. Във връзка горната заповед по делото е представена и заповед № 513з-1618 от 26.02.2018 г. /л. 32 от делото/, с която директорът на СДВР е оправомощил лицата, компетентни да издават заповеди за прилагане на принудителни административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, т. 4, т. 5, буква „а“ и т. 6 от ЗДвП, като това са държавни служители от отдел „Пътна полиция“ при СДВР- полицейски органи по чл. 142, ал.1, т.1 от ЗМВР. Като доказателства по делото е представена и процесната ЗППАМ; Справка картон на водача /л.27/.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи: Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, от легитимирано лице по чл. 147, ал. 1 от АПК и срещу подлежащ на оспорване административен акт, поради което жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Заповедта за прилагане на ПАМ е издадена от компетентен орган. Съгласно разпоредбата на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7, се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Приложените към административната преписка заповеди определят компетентността на издателя на процесната заповед

Заповедта съдържа всички изискуеми реквизити по чл. 59, ал. 2 от АПК. Посочени са фактическите основания за издаването - обстоятелствата, съставляващи нормативно установените материалноправни предпоставки за прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 2а,

буква "б. " от ЗДвП. Жалбоподателят е своевременно уведомен за производството по издаване на индивидуалния административен акт, тъй като е присъствал лично при спирането му за проверка от полицейския орган, и в негово присъствие е проверен за употреба на наркотични вещества или техни аналози, заповедта на прилагане на ПАМ е издадена на същата дата 15.01.2023 г. и е връчена на жалбоподателят /л.9/. Тези обстоятелства са удостоверени с подписа му, видно от приложения в административната преписка заверен препис от оспорената заповед. АУАН също е връчен незабавно след съставянето му, подписан без възражения, както и талонът за медицинско изследване. Връчването на всеки документ е удостоверено с подпис на Х.. Съдът не установи допуснати в хода на административното производство по издаване на оспорената заповед съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които да обусловят формирането на самостоятелен извод за незаконосъобразност на административния акт само на това основание. Заявените твърдения в жалбата са без конкретика и формални и не намират опора в доказателствата по делото.

Фактическите констатации, на които се основава възприетото административно нарушение, са обективирани и в съставения АУАН серия ГА № 834003/15.01.2023г., въз основа на който е издадена и заповедта. Доколкото описаните в АУАН фактически обстоятелства за извършено административно нарушение по ЗДвП, съставляват едновременно и фактически обстоятелства за прилагането на ПАМ по чл. 171, т. 2а, б. "б. " от ЗДвП, съставеният АУАН е част от административната преписка по издаване на заповедта за прилагане на ПАМ, съдържащ фактическите основания по смисъла на чл. 59, ал. 2, т. 4, предл. първо от АПК за постановяването на акта. Ето защо и при прилагане на разрешението, дадено с ТР № 16 от 31.03.1975 г. на ОСГК /че няма пречка мотивите да се съдържат в отделен документ, предхождащ постановяването на акта/, съдът приема за изпълнено изискването на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП и чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК за постановяване на мотивиран административен акт. Оспорената заповед за прилагане на принудителна административна мярка е постановена при правилно приложение на материалния закон и в съответствие с неговата цел. Съображенията за този извод са следните:

Съдебният контрол за материална законосъобразност на обжалвания административен акт обхваща преценката дали са установени от административния орган релевантни юридически факти /изложени като мотиви в акта/ и доколко същите се субсумират в посочената като правно основание за неговото издаване правна норма, респективно - дали се следват разпоредените с акта правни последици.

По дефиницията на чл. 22 от ЗАНН принудителни административни мерки се прилагат за предотвратяване и преустановяване на административните нарушения, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях, като хипотезите, в които могат да се прилагат ПАМ, техният вид и органите, които ги прилагат, се уреждат в съответния закон (чл. 23 от ЗАНН). В случая като правно основание за издаване на оспорената заповед за прилагане на принудителна административна мярка, е посочена разпоредбата на чл. 171, т. 2а, б. "б. " от ЗДвП, съгласно която норма за осигуряване безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения са прилага принудителна административна мярка прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство на собственик, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0, 5 на хиляда и/или е употребил наркотични вещества или техни аналози,

както и при отказ да му бъде извършена проверка с техническо средство и/или с тест за установяване концентрацията на алкохол и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози, или не изпълни предписанието за изследване с доказателствен анализатор или за медицинско изследване и вземане на биологични проби за извършване на химическо и/или химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта му и/или за употреба на наркотични вещества или техни аналози - за срок от 6 месеца до една година.

Приложената спрямо Х. с обжалвания административен акт принудителна административна мярка по чл. 171, т. 2а, б. "б." от ЗДвП от фактическа страна се основава на надлежно съставен от компетентно длъжностно лице Акт за установяване на административно нарушение. В тази връзка неоснователно се явява възражението, наведено от жалбоподателя, за опорочаване на процесната заповед, предвид несъответствието в описанието на посочената нарушена правна норма в него - чл.5, ал.3, т.1 от ЗДвП и действителното текстово описание в закона. Съставянето на АУАН е задължителен етап единствено в производството по реализиране на административнонаказателната отговорност на деца. Съставянето на АУАН не е етап от производството по издаване на индивидуални административен акт – заповед, с който се налага принудителна административна мярка . В това производство той е доказателствено средство, наред с останалите допустими и относими такива. Затова и възраженията за цифрово несъответствие между нарушението, така както е описано в АУАН, са неотнесими към производството по издаване на заповедта за налагане на ПАМ, и не обосновават извод за незаконосъобразност на акта за налагане на ПАМ.

С оглед на така направената фактическа и правна обосновка на наложената на А. Л. Х. принудителна административна мярка, издаването на обжалваната заповед в съответствие и при правилно приложение на материалния закон се свързва с установяването и доказването, че е налице констатирано по надлежния ред от компетентните длъжностни лица нарушение, изразяващо се в отказ на жалбоподателят изпълни предписанието за изследване с доказателствен анализатор или за медицинско изследване и вземане на биологични проби за извършване на химическо и/или химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта му и/или за употреба на наркотични вещества или техни аналози.

В жалбата се оспорва фактическата обстановка, описана в заповедта, но въпреки указанията на съда при насрочване на делото и разпределената доказателствена тежест, жалбоподателят не ангажира доказателства за установяване на различни от посочените в заповедта и АУАН факти. Поради това съдът приема от фактическа страна за несъмнено установена извършената на посочената дата, място и час проверка на водача на МПС Х., както и отказа на последния изпълни предписанието за изследване с доказателствен анализатор или за медицинско изследване и вземане на биологични проби за извършване на химическо и/или химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта му и/или за употреба на наркотични вещества или техни аналози. От талона за медицинско изследване и

протокола за медицинско изследване и вземане на биологични проби за употреба на алкохол и/или наркотични вещества или техни аналози, както и от съдържанието на Лист за преглед на пациент и вписванията в амбулаторния журнал на МБАЛ „Света А.“ се установява отказ жалбоподателята да даде кръв за изследване. Представените Лист за преглед на пациент и вписванията в амбулаторния журнал на МБАЛ „Света А.“ установяват, че жалбоподателя е регистриран на 15.01.2023г. в 23.50 ч., т.е. в срока, определен във връчения му в 23.15 часа талон за изследване /л.50/, т.е. същият е спазил срока за явяване в лечебното заведение. При тези доказателства доводите на Х., че поради забавата от страна на медицинския специалист да му вземе кръвна проба в определения срок, той е записал, че водача отказва да даде кръвна проба, са неоснователни и не съответстват на писмените доказателства по делото. Представена е и нарочна декларация /л.49/, с която собственоръчно Х. е декларирал, че не е съгласен да бъде прегледан и да му бъде взета кръв за установяване употребата на алкохол в кръвта, по смисъла на Наредба № 30/27.06.2021г. за реда за установяване употребата на алкохол в кръвта от водачите на моторни превозни средства, участници в пътнотранспортни произшествия и по желание на граждани. Всички документи, в това число амбулаторен лист /л.48/, декларация за несъгласие за изследване /л.49/, талон за изследване /л.50/ и протокол за медицинско изследване и вземане на биологични проби за употреба на алкохол и/или наркотични вещества или техни аналози /л.52/, лист за преглед на пациент / л.48/ са подписани от жалбоподателя без да са вписани възражения, поради което заявеното в жалбата твърдение за извършено нарушение от страна на дежурния лекар за съставен документ с невярно съдържание е голословно и неподкрепено с доказателства. Нещо повече - в цитирания протокол за медицинско изследване самият жалбоподател е посочил употреба на 300 мл бяло вино, около 21.00 ч. на 15.01.2023г.

Съгласно чл. 189, ал. 2 от ЗДвП редовно съставените АУАН по този закон имат доказателствена сила до доказване на противното. Като официален свидетелстващ документ АУАН се ползва и с обвързваща съда материална доказателствена сила по отношение на удостоверените с него факти и обстоятелства. Доказателствената тежест за установяване на фактическа обстановка, различна от тази по АУАН, е на жалбоподателя. В случая жалбоподателят, въпреки дадените указания не ангажира надлежни доказателства в подкрепа на поддържаната защитна теза. В този смисъл фактическите констатации по АУАН, възпроизведени и в оспорената ЗППАМ се явяват неопровергани от жалбоподателя с надлежни доказателства и съответно законовата презумпция по чл. 189,

ал. 2 от ЗДвП и материалната доказателствена сила на съставения от длъжностно лице от СДВР-ОПП АУАН, не е оборена по надлежния ред. Поради това съществуването на правно релевантният юридически факт за възникването на публичното право на органа да наложи ПАМ по чл. 171, т. 2а, б. "б." от ЗДвП, се явява фактически и доказателствено обосновано. Предвид така установените по делото факти съдът намира, че са налице елементите от правопораждащия фактически състав по чл. 171, т. 2а, б. "б." от ЗДвП, с които правната норма свързва издаването на заповед за прилагане на принудителна административна мярка - "прекратяване на регистрацията на ППС". Административният орган обосновано е приел, че отказът на жалбоподателката да изпълни предписанието за изследване с доказателствен анализатор или за медицинско изследване и вземане на биологични проби за извършване на химическо и/или химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта му и/или за употреба на наркотични вещества или техни аналози, съставлява законово регламентирана материалноправна предпоставка за налагане на ограничителната мярка. В този смисъл оспореният административен акт се явява постановен при правилно приложение на материалния закон.

Принудителните административни мерки /каквато е приложената мярка по чл. 171, т. 2а, б. "б." от ЗДвП/, са инструмент на държавата за обезпечаване на законосъобразното осъществяване на определени правоотношения. Те са форма на държавна принуда - репресивни мерки, водещи до ограничаване на права или вменяване на задължения. Тяхната цел е да предотвратят извършването на административно правонарушение или да предотвратят настъпването на вредните последици от вече извършено правонарушение; да преустановят вече започнало и продължаващо административно нарушение или да отстранят настъпилите вече вредни последици от него /чл. 22 от ЗАНН/. Следователно принудителната административна мярка налага неблагоприятни последици на адресата с цел постигане на правно определен резултат. Правният резултат, който законът цели с прилагането на ПАМ по чл. 171, т. 2а, б. "б." от ЗДвП, е осигуряване безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения.

В случая, освен че прилагането на обжалваната ПАМ е фактически обосновано и доказано от гледна точка на наличието на материалноправната предпоставка по чл. 171, т. 2а, б. "б." от ЗДвП, същата се основава и на необходимост от налагане на ограничението за постигане на предвидената в закона цел. В рамките на производството по

налагане на ПАМ по чл. 171, т. 2а, б. "б." от ЗДвП, административният орган действа при условията на обвързана компетентност, като органът няма правна възможност да извърши преценка дали да наложи ПАМ, нито правомощието на избор да наложи една измежду няколко ПАМ. Определянето като обект на прилаганата ПАМ превозното средство, с което е извършено нарушението, е при законово установен приоритет на обществения интерес пред правото на собственост, като законодателно установеният превес на обществените интереси спрямо личните в определени случаи не е израз на несъразмерност, а е функция на действащия правов ред.

Отчитайки превантивния и преустановителен характер и съдържанието на мярката, наложена с оспорения акт, както и целта на закона, съдът приема, че при провеждане на административното производство не са допуснати нарушения на регламентирания процесуални правила. Доколкото срокът, за който е наложена ПАМ "прекратяване на регистрацията на ППС", е законово регламентираният минимален такъв /6 месеца/, обстоятелството, че правоприлагащият административен орган не е мотивирал определения срок за прилагане на ограничението, не релевира допуснатото съществено нарушение на материалните и/или процесуалните изисквания при постановяването на оспорената заповед.

Предвид изложеното съдът приема, че обжалваната заповед е законосъобразна - издадена е от компетентен орган и в предвидената от закона форма; постановена е в съответствие с приложимите материалноправни разпоредби на които се основава, при спазване на административнопроизводствените правила и е съобразена с целта на закона. Жалбата се явява неоснователна и като такава следва да бъде отхвърлена.

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предложение четвърто от АПК, Административен съд София град, Трето отделение, 66-и състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. Л. Х. от [населено място], подадена чрез адв.И. З. от САК, против Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 157/15.01.2023г., издадена от З. В. К. младши автоконтрольор в 03 група в СДВР-отдел „Пътна полиция“.

Решението не подлежи на обжалване, съгласно чл. 172, ал. 5, изр. второ от ЗДвП.

СЪДИЯ: